

SARA PENNYPACKER

Walter

Irtó klassz!

*Újabb izgalmas kaland
Klementin világából!*

Marla Frazee
illusztrációival

Walter

Irtó klassz!

SARA PENNYPACKER

Marla Frazee

rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2018

*Carl Sagannak, amiért
annyi kisgyereket inspirált.*

– S. P.

*Lisa Gildennek,
akinek Mrs. Holcomb
azt jósolta, hogy
„az első női úrhajós” lesz.
Hát, sebj!*

– M. F.

1

Walter a nyakát nyújtogatta.

– A hold a pályája legközelebbi pontján: pipa! Felhők: pipa! De, Ben, még egyszer mondom, hogy...

– Biztos vagy abban a felhődologban? – meredt az égre Ben hunyorogva. – Olyan könnyűnek látszanak!

– Ne félj, van azokban anyag! – nyugtatta meg Walter. – Egy közepes méretű gomolyfelhő tömege meg-
egyezik nyolcvan elefántéval. De komolyan, a hatás épphogy...

– Számold hozzá az Airbus A380-ast is! Az egy böhöm nagy gép! Ott jön, már látom is!

Ben nekinyomta a hátát a téglafalnak, és krétával vonalat húzott a feje búbjánál.

Walter felsóhajtott. Régen Ben volt a legkisebb természetű gyerek az osztályban. Ma már teljesen átlagos, köszönhetően egy tavalyi nagy növekedési hajrának, de továbbra is a magassága megszállottja. A múlt héten Walter elkövette azt a hibát, hogy kikotyogta: a Skylab űrhajósai a súlytalanság hatására fejenként öt centit nőttek.

– Ez az! – kiáltott fel Ben. – A gravitáció tart engem vissza! Te olyan „tudományos” vagy – csinálj valamit!

És azóta nem hagy nyugtot Walternek.

– Elmondod még egyszer, hogy fog ez működni? – kérdezte most.

– A nagyon tömör és nagyon közeli tárgyak gravitációs vonzása nagyon erős, mint például a Földé – fogott bele Walter az újbóli magyarázatba. – De ezt lehet egy picikét ellensúlyozni, ha a fejed fölött együtt áll a hold, a felhők meg az Airbus. De komolyan

mondom, a hatás valószínűleg olyan kicsi lesz, hogy nem is tudjuk majd észlelni.

– Mégis, mennyi?

– Talán ha egy angströmnyi, ami irtó kicsi ám, Ben! Egyetlen centiméterben százmillió angström van!

– Nem baj, jó lesz! – felelte Ben vigyorogva, és vállát erősen a falnak nyomta.

Az igazat megvallva Walter is mintha kissé izgatott lett volna. Arra készül, hogy a hétvégén egy igen különleges naplót vegyen magának. Abban vezeti majd élete teljes tudományos munkásságát. Manapság főként a gravitációval foglalkozik, és érzi, közel a nagy áttörés. Ha a mai kísérlet sikerrel zárul, ott viríthat majd az első oldalon a büszke cím: *„Magasságnövelés a gravitáció ellensúlyozásának segítségével.”*

– Ott jön a repülő, Ben! – kiáltott fel hirtelen. – Készülj!

Arlo Brody éppen ezt a pillanatot választotta, hogy berohanjon a képbe. Belefejtelt Walter vállába – nem

túl nagy erővel, de a fiú így is elterült a földön. Arlo ekkor hüvelykujjával hátrabökött, mire Ben hálás vigyorral a képén eltrappolt, mintha egész szünetben csak arra várt volna, hogy végre valaki elzavarja, nem pedig valami növesztős butáskodás járt volna a fejében.

Arlo Brodyval a dolgok már csak így mennek: elég, ha fél szóval említ valamit, és az embernek máris az az érzése támad, hogy óriási megtiszteltetés volna engedelmeskednie. Walterben élt a gyanú, miszerint a jelenségnek köze lehet Arlo hajához, ami büszke koronaként övezi a fejét. És Arlo valóban úgy viselkedik, mintha az egész iskola az ő felségterülete volna; a többi gyerek pedig úgy, mintha az ő alattvalója lenne.

Walter bánatosan meredt az oszladozó felhőkre és az egyre távolodó Airbusra. Ki tudja, mikor adódik legközelebb ilyen tökéletes alkalom! Ám ekkor Arlo, testi fölényét kihasználva, lemosolygott rá, és Walter egyszerre sütkérezni kezdett a meleg, fenséges dicsfényben. A szája önkéntelenül is mosolyra húzódott.

Arlo felsegítette a földről.

– Tegnap már megmondtam, hogy az én bandámba tartozol. Velünk kéne lenned a szünetekben. Már nevünk is van: mi vagyunk a Bokszoló Cápák.

Arlo nyomában most egy csapat fiú tűnt fel. Kivillantották cápafogaikat, aztán fejjel egymásnak rontottak.

– Bokszoló Cápák! Ez az egyezményes jelünk – magyarázta Arlo. – Érted?

– Na de... a cápák nem is tudnak bokszolni – felelte Walter, és mivel aggodalom fogta el, hogy netán sérton fogalmazott, hozzátette:

– ...sajnos...

Arlo két öklével a levegőt kezdte püfölni.

– Hogyne tudnának! Van uszonyuk.

Walter kénytelen volt helyesbíteni. A tudomány az tudomány!

– Nem. A cápauszony hidrodinamikus. Biztosítja az emelkedést, mint a repülő szárnya. És segít a manőverezésben is, támadáskor. Meg arra is használja a cápa, hogy a többi cápának jelezzen. De ütni, azt nem tudnak vele.

– Tök mindegy – vigyorgott rá Arlo olyan szélesen, hogy Walter arca egészen belesajdult a mosoly kényszerű viszonzásába.

– Figyelj, sokat gondolkoztam, hogy bevegyelek-e a csapatba, vagy sem. Van az az órán kiabálós dolog, tudod... Mint hétfőn a nyálkás cucc. Emlékszel?

Walter nagyon is jól emlékezett.

Mrs. Fernman épp Új-Zélandot mutatta meg a térképen az osztálynak. Walter felpattant a helyéről.

– Pont ott vannak azok a fantasztikus üregek, amit a szentjánosbogár-lárvák csináltak, vagyis azok igazából nem is azok, hanem az árnyéklégy pajorjai, és hosszú nyálkaszálakat eregetnek, amik világítanak a sötétben, hogy odavonzzák a többi rovar. Hát, az valami eszméletlen jól néz ki!

Az egész terem nevetésben tört ki, Mrs. Fernmant kivéve. Ez a gyakori jelenség általában olyankor fordul elő, amikor Walter megoszt valamit az osztállyal, amit a kedvenc tévéműsorában, *Az élővilág csodáiban* látott.

Sosem értette ezt a reakciót: ha őneki mondanának ilyen érdekes dolgokat, biztosan megköszönné, nem pedig nevetne rajta. De igazán sosem bántotta a dolog.

Egészen mostanáig. Az „órán kiabálós dolog”?!

– De még az órán kiabálós dologgal együtt is – folytatta Arlo – biztos, hogy agyas vagy. És én az agyasokat meg a menőket veszem be a csapatomba.

Azzal újabb ragyogó mosolyt villantott Walterre, aki megint csak kénytelen volt viszonzni azt.

Tulajdonképpen miért csinálja ezt? Hiszen ő nem is akar egyik bandába sem tartozni! Inkább annak örült volna, ha Arlo egyáltalán

el sem kezdi ezt a bandázást. Miért mosolyog hát visz-
sza magától a szája?

Tudta, hogy létezik egy úgynevezett idegenkéz-
szindróma: egy ritka rendellenesség, amitől az ember
elveszíti az uralmat a keze fölött. Walternek ez volt a
kedvence *Az emberi test tudományának* ötödik fejeze-
tében (a címe: „*Bizarr, mégis igaz*”) felsorolt betegsé-
gek közül. Viszont idegenszáj-szindrómának mind-
eddig hírét sem hallotta.

Nagy erőfeszítések árán letörölte a mosolyt az arcáról.

– Több választási lehetőség nincs? – kérdezett vissza.

– Vagy agyas vagyok, vagy menő?

– Lehetnél mindkettő, mint én, de azonkívül, ja:
vagy ez, vagy az. Csak Willy a kivétel ez alól – intette
oda a fiút ujjának egy gyors mozdulatával, mire az
rögvest kivált a Boksoló Cápák csapatából, és meg-
indult feléjük.

Willy feszültnek tűnt. Mondjuk ő a legelső naptól
fogva, hogy elkezdte a negyedik osztályt, állandóan

feszült. Ugyanis életében először fordult elő vele, hogy elválasztották ikertestvérétől, Lillytől. Így hetek óta folyamatosan a szorongás és a pánik határán volt, úgy iszkolt mindig ide-oda.

– Willy a mi művésznünk – fejtegette Arlo. Walter beharapta a száját, nehogy kibökje, hogy *„De hát Willy kizárólag cápákat tud rajzolni, Klementin az igazi művész az osztályban!”*, mert tudta, mit felelne Arlo.

Már tegnap leszögezte a szabályt: egy bandában csak és kizárólag fiúknak van helye.

– Ő fogja megtervezni a logókat. Egy cápa lesz rajta, aki bokszol. Rémlik? Már csak a bokszolás dolgot kell megtanulnia lerajzolni. Az már igazán semmiség! Ugye, Willy?

Arlo szemmel láthatóan büszke volt az ötletére, ám Willy inkább halálra rémültnek tűnt. Arlo hanyagul átkarolta a vállát.

– Felejtsd el az uszonyt! Csak legyen a cápa feje egy ököl. Fogakkal. Vetted?

Willy kétségbeesetten kémlelt körül.

Walter tudta, hogy Lillyt keresi, aki egész biztosan mindjárt feltűnik mellette, és megmondja neki, mitévő legyen.

– Fantomvégtag-jelenség, Willy – magyarázta Walter csitító hangon. – Amikor egy kart vagy lábat amputálnak, úgy érzi az ember, mintha még mindig ott lenne. Neked fantomtesó-szindrómád van.

Willy láthatóan még jobban megrémült Waltertől, mint az előbb Arlótól.

– Az én tesómat nem amputálták! – tiltakozott hevesen. – Ott van a 4. c teremben!

Azzal visszabújt a Boksoló Cápák biztonságot adó körébe.

Arlo vigyorogva feltartotta a hüvelykujját, amit a bandája minden tagja viszonzott. Aztán újra Walterhez fordult.

– Akkor el is kezdhetjük! Mindenkinek van bandája.

Walter tekintetét körbejáratta az iskolaudvaron. A lányok elszórt csoportokban játszottak, beszélgettek. Ám a negyedikes fiúk valóban ketté voltak osztva. Az egyik felük Arlo mögött csoportosult. A többiek a kerítést támasztották, és ideges pillantásokat vetettek Arlo galerije irányába.

– Mit kell csinálni? – kérdezte Walter.

– Tegnap már megmondtam. Mindenfélét – felelte Arlo. – A másik banda ellen.

– Miért?

– Mert ők ellenünk vannak.

– Miért?

– Mert mi meg őellenük vagyunk. Mindenféle dologban. Na, gyerünk már! Tök jó buli lesz.

Walter méregetni kezdte a Bokszoló Cápákat. Egy csomó barátja is köztük volt. Például Matt, akinek az anyukája a tropikáriumban dolgozik. Matt mindig hagyta, hogy Walter vele tartson az akváriumok mögötti felfedezőútjain. És Rasheed, akivel Walter első koruk óta közösen építgeti a szigszalag-várost. Zack, akitől Walter focizni tanul mostanság.

Aztán a másik csoport felé fordult a pillantása. Ott is voltak barátai. Charlie a legmurisabb srác a negyedikeselek között. Walter és ő együtt dolgoznak egy képregényen az asztrofizikáról. Marco, aki azért tanul, hogy egy nap híres szakács legyen belőle. Hétfévente szokta kipróbálni az új recepteket, és hétfőn mindig hoz Walternek egy kis maradékot. Marco mellett

Ben állt, aki néha „megosztja” Walterrel a kutyáját, Pajtit. És annyira jó fej, hogy nem bánja, ha Walter Galaxisnak szólítja Pajtit, Pajti pedig olyan jó fej, hogy hallgat is rá.

Walter nem értette ezt az egészet. Egészen a múlt hétig mindenki barátságos viszonyban volt a többiekkel az osztályban, de legalábbis nem barátságatlanban. Miért kellett Arlónak felborítania ezt a jól működő rendet?

Ekkor megszólalt a szünet végét jelző csengő. Arlo már ugrott is, hogy a Bokszoló Cápákat a sor elejére terelje. A másik csoport így természetesen a végére került.

Walter pedig a sor közepén ácsorgott, egymagában. A mellében mintha valami összeroskadt volna, akár egy fekete lyuk, ami elnyeli a szívét is.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

